

Vårt land.^{†)}

J.L.Runeberg.

1

Varmt, ej för långsamt. (♩ = 88.)

Sång.

Vårt land, vårt land, vårt fo - ster - land, Ljud
Vi äl - ska vå - ra ström - mars brus Och
Hvem tälj - de väl de stri - ders tal, Som
Här är oss ljuft, här är oss godt, Här

129.

Piano.

högt, o dy - ra ord! Ej sänks en dal, ej
vå - ra häc - kars språng, Den mör - ka sko - gens
det - ta folk be - stod, Då kri - get röt från
är oss allt be - skärdt; Hur' ö - det ka - star

sköljs en strand, Ej lyfts en höjd mot him - lens rand, Mer äl - skad än vår
dy - stra sus. Vår stjer - ne - natt, vårt som - mar - ljus, Allt, allt hvad här som
dal till dal, Då fro - sten kom med hung - rens qual? Hvem mät - te allt dess
än vår lott, Ett land, ett fo - ster - land vi fått. Hvad fins på jor - den

†) Vid dessa sånger ur Fänrik Ståls Sägner öfverlemnas åt sångaren att, allt efter poesiens växlande innehåll, modifiera tempo, samt bestämma *f*, *p*, *cresc.*, *dim.*, m. m.

hygd i nord, Än vå - ra fä - ders jord.
 syn, som sång Vårt hjer - ta rört en gång.
 spil - - da blod Och allt dess tå - la - - mod?
 me - - ra värdt Att hål - las dyrt och kärt?

dolce *f*

Vårt
 Här
 Och
 Och

dolce *f*

land är fat - - tigt, skall så bli För den, som guld be -
 strid - des vå - - ra fä - ders strid Med tank - e, svärd och
 det var här, det blo - det flöt, Ja, här för oss det
 här, och här är det - ta land, Vårt ö - ga ser det

f *ff*

gär; En främ - linc far oss stolt för - bi; Men
 plog; Här. här, i klar som mu - len tid, Med
 var; Och det var här, sin fröjd det njöt, Och
 här; Vi kun - na sträc - ka ut vår hand, Och

The first system of the musical score features a vocal line in treble clef and a piano accompaniment in bass clef. The key signature is two sharps (D major). The piano part begins with a *dim.* (diminuendo) marking and a *p* (piano) dynamic. A *cresc.* (crescendo) marking appears later in the piano part.

det - ta lan - det äl - ska vi, För oss med mo - ar,
 lye - ka hård, med lye - ka blid, Det fin - ska fol - kets
 det var här, sin suck det göt, Det folk, som vå - ra
 vi - sa gladt på sjö och strand Och sä - ga: se det

The second system continues the musical score. The piano accompaniment includes a *dolce* (dolce) marking and a *cresc.* (crescendo) marking.

fjell och skär Ett guld - land dock det är.
 hjer - ta slog, Här bars hvad det för - drog.
 bör - dor bar Långt fö - re vå - ra dar.
 lan - det der, Vårt fo - ster - land det är!

The third system of the musical score features a vocal line and piano accompaniment. The piano part concludes with a *ff* (fortissimo) dynamic marking.

The fourth system shows the final part of the piano accompaniment, marked with *dolce* (dolce).

Fänrik Stål.

J. L. Runeberg.

Mildt. (♩ = 92.)

Sång.

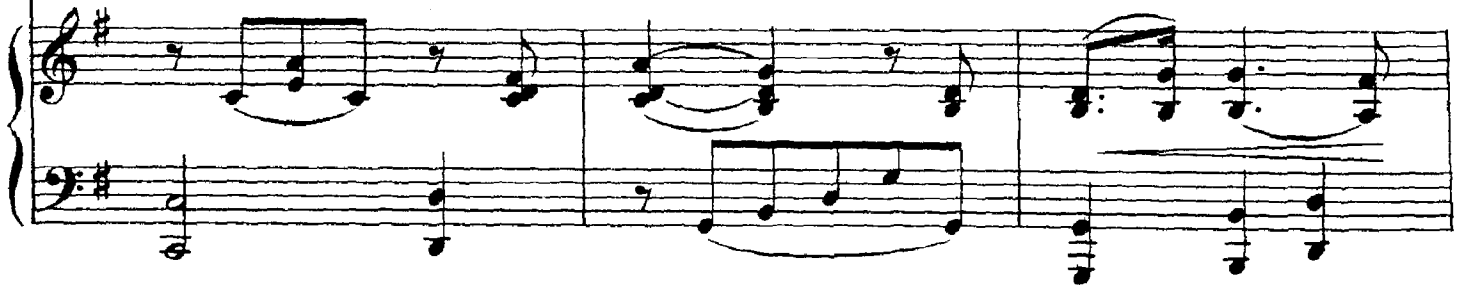
Till flyd - da ti - - der å - ter - går Min
 Jag såg mig då som en per - son Med
 O, tid af guld, o, lif blott tändt För
 Men fän - rik Stål satt u - tan knot För -

130.

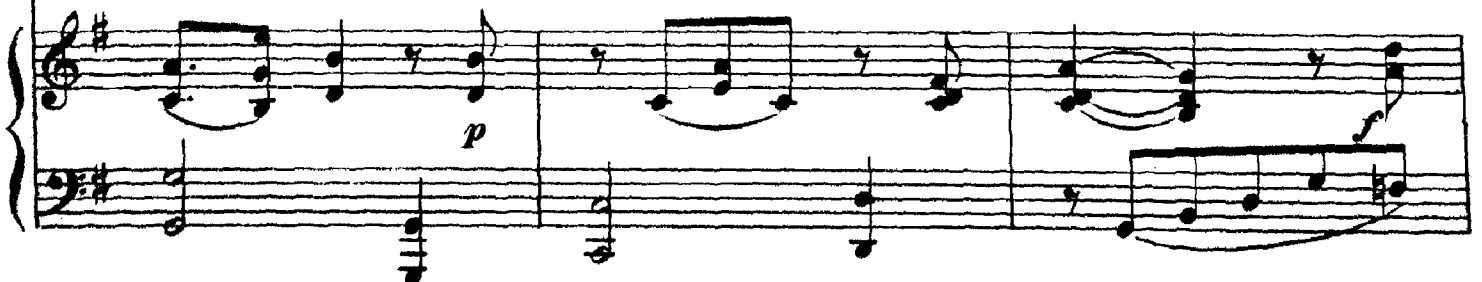
Piano.

tank - - e än så ger - na, Mig vink - ar från för -
 få, ja, ing - a bri - ster, Jag var stu - dent, på
 nö - - jet och be - ha - gen, Då man är ung, och
 gä - - ten i sin ko - ja, Han sög sin rök, han

flut - na är Så mång - - en vän - lig stjer - na. Väl -
 kon - di - tion, Och kal - - la - des ma - gi - ster; Mitt
 är stu - dent, Och har fullt opp för da - gen, Och
 knöt sin not Och lät oss an - dra sto - ja. Vas -

an, hvem föl - jer nu mitt tåg Till
 "men - sa" gaf mig öf - ver-flöd, Den
 ing - en an - nan sorg för-sökt, Än
 ser - ra, mot en så - dan en Hvad

p dolce f

Nä - si - jär - vis dunk - la våg, Till Nä - si - jär - vis dunk - la våg?
 gam - le åt på nåd sitt bröd, Den gam - le åt på nåd sitt bröd.
 att mu - sta - schen vä - xer trögt, Än att mu - sta - schen vä - xer trögt!
 man sig tyck - te va - ra re'n. Hvad man sig tyck - te va - ra re'n!

p

Jag
 Jag
 Hvad
 Det

cresc. dim. mf

lär - de kän - na der en man, Sol - dat för läng - e -
 rök - te "Gef - le va - pen," jag, Och ha - de sjö-skums-
 vi - ste jag af an - dras nöd! Jag blott min gläd - je
 var min hög - sta lust att se Den kan - ti - ga fi -

se - dan. Nu äg - de fän - riks ti - tel han, Men
 pi - pa; Den gam - le skar af blad sitt slag, Då
 kän - de; Min arm var stark, min kind var röd, Och
 gu - ren, Hans styf - va skick, hans an - le - te, Hans

Ic - kan var i ne - dan. Gud vet det, hur' han
 han ej var i kni - pa; I så - dant fall blef
 al - la pul - sar brän - de. Jag var så yr, jag
 rock, så o - vant sku - ren, Hans ör - ne - nä - sa

kom en dag
 mos - sa' blott
 var så ung,
 mest än - då

Att
 Hans
 Och
 Med

bo i sam - - ma gård som jag, Att bo i sam - ma
 nöt - ta ma - - sur - huf - vuds lott, Hans nöt - - ta ma - sur -
 stolt som jag var ing - en kung, Och stolt som jag var
 bril - lor u - - tan skal - mar på, Med bril - - lor u - tan

gård som jag.
 huf - vuds lott.
 ing - en kung.
 skal - mar på.

cresc.

Ur "Molnets broder."

J. L. Runeberg.

Klagande. (♩ = 54.)

(Fadren.)

Sång.

Nu är å - - sen i min stu - ga bru - ten,

131.

Piano.

p

Skör - den på min teg af ha - gel här - jad. Nu är graf - ven

värd långt mer än går - den. Ve mig, ve mig att jag så skall se dig å - ter,

*dim.**ritard.*

Du, min ål - ders stöd, min lef - nads ä - ra, Skänk af him - - len

*p a tempo**ff*

nyss så stor och här - - lig,

dim. *p* *con espressione*

Nu som san - den, der du lvi - lar, ring - a.

pp *ritard.* *a tempo*

(Dottren.)
Kär han var mig, mot mitt hjer-ta slu - ten,
(Fadren.)
Ve dig, ve dig.

p

Dyr - bar mer än an-nat allt i verl - den, Dub - belt kär är
min ar-ma dot - ter! O, ar - ma dot - ter!

mig dock nu den äd - le, Kall mot jor - dens kal-la skö - te slu - ten.
Värn i nö - den, broder, ma-ke, allt med honom du förlo - rat,

cresc. *f* *dim.* *p ritard.*

Mer än lef - - va, fann jag, var att äl - ska, Mer än äl - - ska
Allt, ja, allt du mi - stat,

p a tempo *cresc.*

är att dö som den - ne,

in - tet står dig å - ter,

dim.

con espressione

Detailed description: This system contains the first two lines of the musical score. The top line is a vocal melody in treble clef with lyrics 'är att dö som den - ne,'. The second line is a vocal bass line in bass clef with lyrics 'in - tet står dig å - ter,'. The piano accompaniment is shown in grand staff notation (treble and bass clefs). It begins with a *dim.* (diminuendo) marking and includes the instruction *con espressione* above the right-hand part.

Mer än älska är att dö som den - ne.

In - tet står dig å - ter.

pp

ritard.

a tempo

cresc.

Detailed description: This system contains the next two lines of the musical score. The top line is a vocal melody in treble clef with lyrics 'Mer än älska är att dö som den - ne.'. The second line is a vocal bass line in bass clef with lyrics 'In - tet står dig å - ter.'. The piano accompaniment continues in grand staff notation, featuring dynamic markings *pp* (pianissimo), *ritard.* (ritardando), *a tempo*, and *cresc.* (crescendo).

Detailed description: This system contains the final two lines of the musical score. The top line is a vocal melody in treble clef, which is mostly silent (indicated by a long horizontal line). The second line is a vocal bass line in bass clef, also mostly silent. The piano accompaniment continues in grand staff notation, showing the final chords and melodic lines of the piece.

Ur "Molnets broder."

J. L. Runeberg.

(Dottren tog den fallnes hand och sade:) (♩ = 100.)

Sång.

132.

Piano.

Ej med klagan skall ditt minne fira, Ej likt dens, som
går, som går och snart, och snart skall glömmas:
Så skall fosterlandet dig begråta, Som en afton,
som en afton gråter dagg om som

marn, Full af glä - dje,

dim. *pp*

ljus och lugn och sång - er, Och med fam - - nen

cresc.

sträckt, och med fam - - nen sträckt, med fam-nen sträckt mot

cresc. *f* *dim.*

mor - - gon - rod - - - nån.

tranquillo

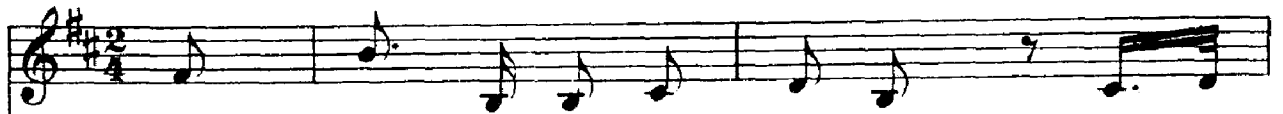
p *calando* *pp*

Veteranen.

J. L. Runeberg.

Med ädel stolthet. (♩ = 104.)

Sång.

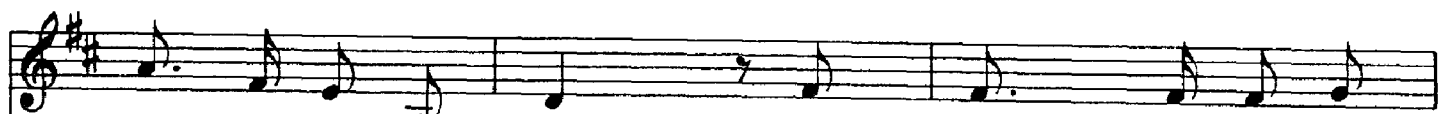
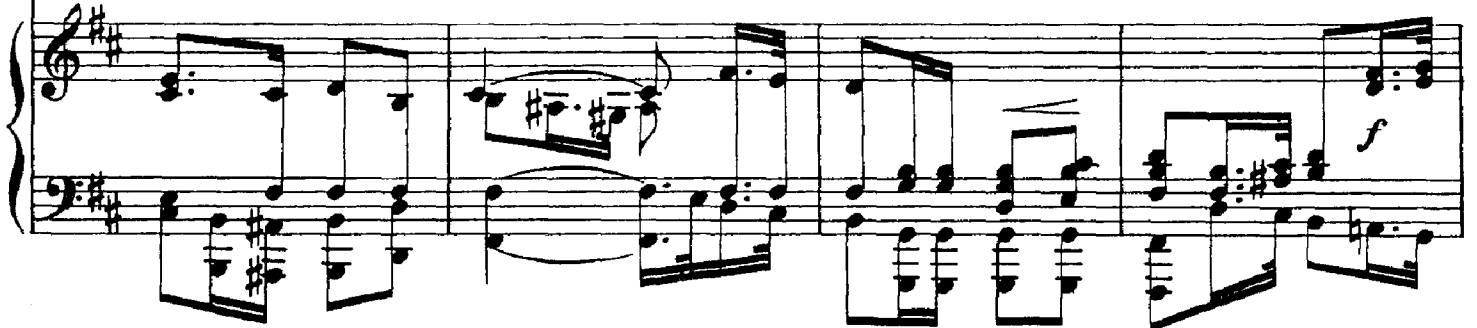
Han re - ste sig an - sen - lig I
 Rot - fat - tig var han an - nars På
 Nu re - ste han sig plöts - ligt, Lik -
 Så stod sol - da - ten fär - dig Att

133.

Piano.

stu - gans skym - da vrå; Vål var han böjd af å - ren, Men
 si - na gam - la där; Från ford - na tapp - ra stri - der Han
 som ur slum - mer väckt, Be - gyn - te ka - sta af sig Sin
 ut ur stu - gan gå, Helt vörd - nads - värd att skå - da I

syn - tes hög än - då. För - - än - - drad var han
 ba - de ärr blott kvar. Se'n u - - tan hem han
 slit - na hvar - dags - drägt, Tog på sin hög - tids -
 dräg - ten gul och blå, Med mes - - singsskod - da

mye - ket I det - ta, ö - gon - - blick, En
 ir - rat I mång - a år för - - ut, På
 kläd - nad, Be - spard s'en mång - a år, Och
 hat - ten Högt öf - ver hjes - sans rand, Och

dim.

ä - del kri - gar - håll - ning Låg i hans he - la skick.
 Røj - kö torp han ham - nat I A - la - vo till slut.
 strök åt bå - da si - dor Sitt silf - ver - hvi - ta hår.
 dö - dens lugn i mi - nen, Och van - dringsstaf i hand.

p

pp *f*

dim. *p* *morendo* *pp*

Löjtnant Zidén.

J. L. Runeberg.

Marschmessigt. (♩ = 120.)

Sång.

134.

Piano.

Det var den tapp - re löjt - nant Zi - dén, Han
Främst vil - le han gå hvar fa - ra e - mot, Hans
Så lär - de han in på e - get vis Sin
Och fram - åt såg han, han såg sig ej om, När

ha - de sin e - gen sed, För fron - ten vil - le han
folk fick tram - pa hans stråt. Gud nå - de den, som var
lil - la käc - ka hop, För - drog ej tras - sel och
så mot fa - ran det bar. Hur' tätt i spä - ren hans

gå al - len: "Fram - - åt, mi - na wa - sa - -
trög på fot, Så snart löjt - nan - ten ro - pat: "Hur -
ex - er - cis: "Tätt ef - ter i fjä - ten,
ska - ra kom, Det bruk - te han säl - lan

gos - - sar, Nu gäl - ler att hin - - na
 ra, Hur - - ra, mi - na män, fram - -
 gos - - sar!" Det var hans kom - man - do - -
 vars - - na Förr'n midt i stri - - den han

ff

med, Nu gäl - ler att hin - - na
 åt, Hur - - ra, mi - na män, fram - -
 rop, Det var hans kom - man - do - -
 var, Förr'n midt i stri - - den han

p

med!"
 åt!"
 rop.
 var.

dim. *pp* *morendo*

Torpflickan.

J. L. Runeberg.

Upprördt och smärtsamt. (♩ = 72.)

Sång.

Red mig en graf, o, mo - der kär, min lef - nads dag är
När ska - ran kom, och han ej kom, be - gret jag nyss hans
O, mo - der, jag har sökt bland lik till si - sta skymt af

135.

Piano.

li - den; Den man, som fick mitt hjer - tas tro, har flytt med skam ur
ö - de. Jag trod - de att han låg som man på fäl - tet bland de
da - gen, Men ing - en af de slag - na bar de kä - ra an - lets-

stri - den, Har tänkt på mig, har tänkt på sig, har följt ert
dö - de; Jag sörj - de, men min sorg var ljuf, den var ej
dra - gen; Nu vill jag mer ej dväl - jas här på den - na

var - nings-ord, Och svi - kit si - - na brö - ders hopp, och
bit - ter då; Jag ve - lat lef - - va tu - sen år. jag
sve - kets ö, Han fans ej bland de dö - da der. Han

p

svi - kit si - - na brö - ders hopp och si - - na fä - ders jord, — och si - na
ve - lat lef - - va tu - sen år att ho - - nom sör - ja få, — Att ho - nom
fans ej bland de dö - da der. och der - - för' vill jag dö, — och der för'

cresc. *f* *ff* *dim.*

fä - - - ders jord.
sör - - - ja få.
vill jag dö.

p *pp*

Sven Dufva.

J. L. Runeberg.

Front och stilla, ej för långsamt. (♩ = 72.)

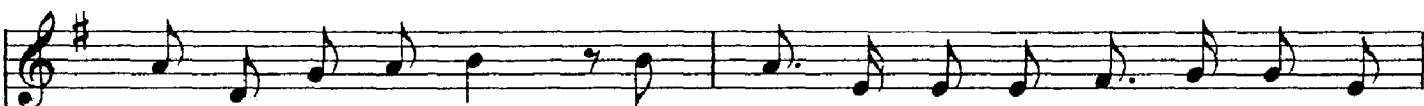
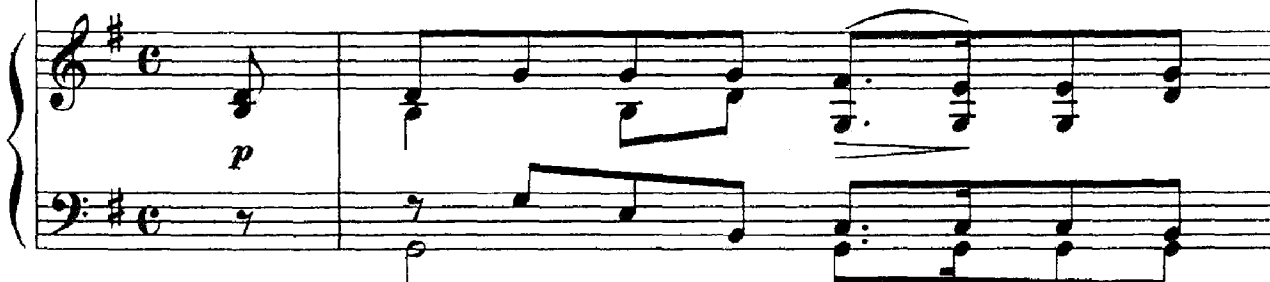
Sång.

Sven Duf - vas fa - der var ser - geant, af -
 Om gub - ben haft för - stånd, han sjelf, att
 Sven Duf - va väx - te opp lik - väl, blef
 "I Her - rans namn, du ar - me son, hvad

136.

Piano.

dank - ad, arm och grå, Var med år åt - ti - åt - ta re'n, och
 de - la med sig af Till - räck - ligt åt en så - dan svärm, det
 ax - el - bred och stark, Slet ondt på å - kern som en träl och
 skall af dig väl bli?" Så tal - te gub - ben mång - en gång allt

var re'n gam - mal då; Nu bod - de på sin torf - va han och
 vet man ej ut - af; Dock visst lär han de äl - dre gett långt
 bröt opp skog och mark, Var from och glad och vil - lig städs, långt
 i sitt bry - de - ri. Då den - na vi - sa al - drig slöts, brast

fick sitt bröd af den, Och ha - de kring sig ni - o barn, och
 mer än bil - ligt var, Ty för den son, som sist blef född, fans
 mer än mång - en klok, Och kun - de fås att gö - ra allt, men
 so - nens tå - la - mod, Och Sven tog till att tänk - a sjelf så

Vers 1-15.

yngst bland dem sin Sven.
 knappt en smu - la kvar.
 gjor - de allt på tok.
 godt han det för - stod.

Lifligare och mera oroadt.

Men plöts - ligt blef det an - nat af, ty ut - för närmsta brant. I
 her - re;" tal - te han till den som för - de fol - ket an, "Rif
 flög till - ba - ka. Men till bron hann trup - pen knappast ned. När
 var ej godt att drö - ja mer man svig - ta - de en hvar: Än -

sporr - sträck på en lödd - rig häst, kom San - dels' ad - ju - tant. "Till
bron, om ni det kan, om ej, så slåss till si - sta man! Ar -
högt på an - dra stran - dens vall en rysk plu - ton sig spred. Den
nu en å - ska, och man såg blott fem kam - ra - ter kvar. Då

bryg - gan, gos - sar," rop - te han, "för Guds skull, i ge - vär! Man
mén är såld, om fi - en - den här slip - per i vår rygg. Ni
vid - ga - des, den tät - na - de, den la - de an, det small; Dess
lyd - de al - la när det ljud: "Ge - vär i hand, re - trätt!" Sven

sport att en fi - endt - lig trupp vill öf - ver elf - ven der."
skall få hjälp, gen' - ra - len sjelf, han i - lar hit, var trygg!"
all - ra för - sta salf - va r'en blef åt - ta fin - nars fall.
Duf - va blott tog mi - ste han och fäl - de ba - jo - nett.

[V.16-24.]

"Och
Han
Det

Vers 25 o följ.
Tempo I.

Man vi - ste på Sven Duf - va då. Han ha - de käm - pat ut. Han
Och San - dels böj - de då sig ned och såg den fall - ne an; Det
"Den ku - lan vi - ste hur' hon tog, det må - ste er - kändt bli?" Så
Och des - sa ord de sprid - des se'n i hä - ren vidt och bredt, Och

ha - de käm - pat som en man, och stri - den den var slut; Han
var ej nå - gon o - be - kant, det var en väl - känd man; Men
tal - te ge - ne - ra - len blott, "hon vi - ste mer än vi; Hon
al - la tyck - te öf - ver - allt att San - dels ta - lat rätt. "Ty

tyck - tes haf - va lagt sig nu att hvi - la på sin lek, Väl
un - der hjer - tat, der han låg, var grä - set fär - gadt rödt, Hans
lät hans pan - na bli i fred, ty den var klen och arm, Och
visst var tank - en" men - te man, "hos Duf - va knapp till mått. Ett

ie - ke me - ra trygg än förr, men mye - ket me - ra blek.
bröst var träffadt af ett skott, han ha - de ren förlödt.
höll sig till hvad bätt - re var, hans äd - la, tappra barm."
då - ligt huf - vud ha - de han, men hjer - tat det var godt."

Von Konow och hans korporal.

J. L. Runeberg.

Trotsigt. (♩ = 120.)

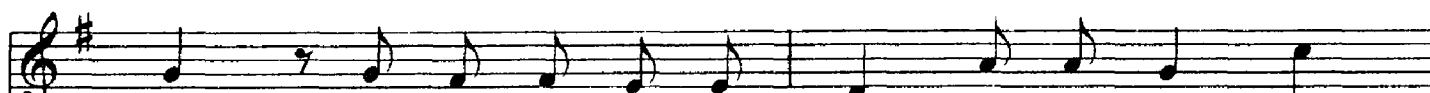
Sång.

"Och har jag ic - ke dra - - git dig upp ur
 "Och har du ej fått stå i hvar - en - - - da
 "Nu hörs om dig ej an - - nat än kla - - - go -
 Men Brask han hör - de but - - ter ma - jo - - - rens

137.

Piano.

dyn, Allt för det mörk - ret der kring ditt ö - - gon - -
 strid Som en kam - rat och li - - ke mig närmst in - -
 mål, Hvar men - ska ta - lar om hur du blif - - vit
 tal. "Väl var jag in - tet förr och är nu korp - -

bryn, Och har jag ic - ke skaf - - fat dig lön och
 vid, Och har jag ej be - römt dig som ferm och
 bål; Sol - da - ten slår du, der han som bäst klär
 ral, Men hvad jag är det blef jag för tro - - - fast

stat, Och gjort dig till korp - ral från ge - men sol - -
 rask?" Så tal - te Ko - now vred - - - gad till korp - ral
 skott, Och går med två tugg - bus - - - sar af hög - färd
 mod, Och drogs ej upp ur dy, herr ma - jor, men

dim. *sf*

dat?"
 Brask.
 blott."
 blod."

f *sf*

sf *

*Återställningstecken infört för d1.

Den döende krigaren.

J. L. Runeberg.

Med stilla och varmt uttryck. (♩ = 108.)

Sång.

138.

Piano.

För - - svun - nen var en blo - - dig dag, Det
Vid bräd - den af den dunk - - la våg, Som
Ej kom en vän, som kun - - de få Hans
Hans ö - ga lyf - tes epp i - bland, Fast

p *cresc.*

var på Le - mos strand, De slag - nas si - sta an - de - drag Re'n
skå - - dat da - gens strid, En gam - mal kri - ga - re man såg, En
si - - sta af - skeds - ord; Ej var den jord, han blöd - de på, En
slock - nan - de och matt. På sam - ma slätt, på sam - ma sand, Helt

p *cresc.*

tyst - - nat ef - ter hand; Det mörk - na - de kring
man från Hog - lands tid; Hans pan - na låg mot
äl - - skad fo - ster - - jord. Hans hem - bygd Wol - gas
nä - - ra der han satt, En halft för - stel - nad

p *cresc.*

land och haf, Och lugn var nat - ten som en graf, Det
han - den stödd, Hans kind var blek, hans barm för-blödd, Hans
böl - ja skar; En ha - tad främ - ling här han var, Hans
yng - ling låg; Han såg på ho - nom, när han såg, En

mörk - - na - de kring land och haf, Och lugn var nat - ten
pan - - na låg mot han - - den stödd, Hans kind var blek, hans
hem - bygd Wol - gas böl - - ja skar; En ha - - tad främ - ling
halt för-stel - nad yng - - ling låg; Han såg på ho - nom,

som en graf.
barm för-blödd.
här han var.
när han såg.

Otto von Fieandt.

J. L. Runeberg.

Humoristiskt. (♩ = 116.)

139.

Piano.

Från Chri - sti - na var en man, Ot - - to
 kri - get, det är sant, En - - dast
 gick sin e - gen stig, Bar sitt

Fie - andt het - te han; Föd - des äldst bland brö - - der
 öf - ver - ste - löjt - nänt, Ha - de med ar - mén fått
 huf - vud sjelf för sig, Kun - de un - - der ing - - en

al - la, Der - af lär - - de han be - - fal - la.
 vandra, Om han kun - - nat ly - da an - dra.
 va - ra, Fick ock der - - för' e - - gen ska - ra.

cresc. *p*

1. 2. 3.
 Var i
 Men han

cresc. *dim.* *sf*

De två dragonerne.

J. L. Runeberg.

Hurtigt. (♩ = 100.)

Sång.

Stål, så het - te en, den an - dra Gick i fält med
 Och dra - go - ner ha - de bå - da Blif - vit s'en på
 Snart i ryk - te fram - om al - la I s'ya - dro - nen
 140. Hvad dem eg - gat sem ge - me - na, Sam - ma täf - lan

140.

Piano.

nam - net Lod; Bå - da lik - na - - de hvar - an - dra Så i kraft som
 sam - ma dag, De - lat tro - get hvar - je vå - da I hvar - t en - da
 sto - do de. Ing - en vå - ga - - de sig kal - la, Bätt - re, tapp - ra -
 fans än kvar; Än - nu var allt - - jemt den e - na Hvad den an - dra

mod. Sam - ma trakt vid Sai - mens stränder Ha - - de
 slag; Gnab - bats än som stridskam - ra - ter, Hug - - gits
 re. Till korp - ra - ler af be - fä - let Gjør - - des
 var. Bå - da sto - do li - ka nä - ra Ett ge - -

fo - strat dem, Gnab - bats ha - de de som frän - der, Bott i
 man mot man, Allt om ä - ran att i da - ter Öf - ver -
 snart de två, Men e - mel - lan dem blef grä - let Ic - ke
 men - samt mål, Hvar gång Lod blef nämnd med ä - ra, Nämnd - des

sam - ma hem,
 gå hvar - ann,
 slut än - då,
 äf - ven Stål,

Gnab - bats ha - de de som frän - der, Bott i
 Allt om ä - ran att i da - ter Öf - ver -
 Men e - mel - lan dem blef grä - let Ic - ke
 Hvar gång Lod blef nämnd med ä - ra, Nämnd - des

sam - ma hem.
 gå hvar - ann.
 slut än - då.
 äf - ven Stål.

Sandels.

J. L. Runeberg.

Mycket lifligt, men ej oroligt. ($\text{♩} = 100.$)

Sång.

San-dels han satt i Par-da-la-by, Åt fru-kost i allsköns
 San-dels han satt och smor-de sitt krås, Åt friskt som om in-tet
 San-dels han såg på den kom-ne för-strödt: "Be- vars! ni är varm som en
 San-dels han fäl-de sin gaf-fel, han teg, Brast ändt-ligt i gapskratt

141.

Piano.

ro. "I dag, ett sla-get, blir stri-den ny, Det skall gäl-la vid Wir-ta
 händt. "För-sök, herr pa-stor! En dåb på gås? Den ä-ter man ex-cel-
 ugn. Ni har säkert ri-dit er hungrig och trött; Kom, hvi-la en stund, var
 ut. "Hur' var det, her-re, är San-dels feg, Sä-ger man så? Åh

bro. Herr pa-stor, jag lå-tit kal-la er hit. Var god, fo-rel-ler en
 lent. Det är Dol-go-ru-ki, som bråd-skar i-gen; Ett glas till hans ä-ra, min
 lugn! Man må-ste tänk-a på hung-er och törst; Se här, ge-ne-ver till
 hut! Min häst, låt sad-la min äd-la Bi-jou! Herr pa-stor, ni föl-jer ej

bit,
vän,
först,
nu,

Var god, fo - rel - ler en
Ett glas till hans ä - ra, min
Se här, ge - ne - ver till
Herr pa - stor. ni föl - jer ej

f *dim.* *p*

bit!
vän!"
först?"
nu?"

Jag tänkt be - håll - la er hos mig i dag, Det
Men bu - det tal - te: "herr ge - ne - ral, Får jag
Löjt - nan - ten dröj - de. "Vår kamp blir hård, Man for -
Det var storm, det var brak, det var strid på den strand, Der den

är så min ön - skan och pligt; Ni kän - ner trak - ten här
bring - a till - ba - ka ett svar?" "Jo, säg Fah - lan - der att
ce - rar med fram - gång bron; Vår för - tropp svig - tar i
San - del - ska hä - ren var ställd. I ett rök - moln svep - te sig

cresc.

bätt - re än jag Och kan ge mig no - ti - ser af vikt. Var
bron är smal, Och att bat - te - ri - er han har. Han
Kan - pi - la gård, Der den trycks af en hel ba - tal - jon. Ar -
vat - ten och land, Och ur mol - net blix - ta - de eld; Som af

cresc.

trygg, vi sko - la ej luk - ta blod. Ett glas? Ma - de - ran är
 må hål - la ut der en tim - me, en half. Herr pa - stor, kot - lett af
 mén är be - stört, allt går på sin hals; Hvad or - der ges, hvad be -
 å - skor då - na - de rym - dens hvalf, Och den blo - di - ga mar - ken

god.
kalf,
falls?
skalf,

Ett glas? Ma - de - ran är
 Herr pa - stor, kot - lett af
 Hvad or - der ges, hvad be -
 Och den blo - di - ga mar - ken

god.
kalf?"
falls?"
skalf.

Tutschkoff har sändt mig ett vän - ligt bud, Att vår va - pen - hvi - la är
 Il - bu - det for, en se - kund för - lopp, Och en ryt - ta - re syn - tes i -
 "Jo, att ni sät - ter er vac - kert ned Och får ert ku - vert i
 Der stod vid sitt bröst - värn Fin - lands tropp, Såg trot - sigt fa - ran e -

slut.
gen;
skick;
mot;

Låt ma - ten sma - ka er! Sås, min Gud! Då vi
 Som en blix t han spräng - de till trap - pan opp, I ett
 Och se'n ni fått det, så ät i fred, Och
 Men från ro - te till ro - te en hvisk - ning lopp, Man

ä - tit ri - da vi ut. Vi må - ste nö - jas med
 språng var han ne - re på den; Hans ytt - re röj - de en
 se'n ni ä - tit, så drick; Och se'n ni drue - kit, så
 hör - de ett dämpadt knot: "Han är bor - ta, han göm - mer sig

cresc. *f*

hvad vi få; Kan - ske ni be - fal - ler mar - gå?
 ung löjt - nant, Det var San - dels' ad - ju - tant,
 ät än mer. Der har ni or - der, jag ber,
 un - dan i - gen, Ge - ne - ra - len sy - nes ej än,

dim. *p* *f*

Kan - ske ni be - fal - ler mar - gå?" Det kom ett bud, ett
 Det var San - dels' ad - ju - tant. Han skyn - da - de in i
 Der har ni or - der, jag ber." Harm brann i den ung - e
 Ge - ne - ra - len sy - nes ej än." Men han syn - tes, han kom. Vid sitt

dim. *p* *pp*

il - bud kom: "Den är bru - ten vår kon - ven - tion; Bru -
 sa - len, han stod För sin chef med lå - gan - de blick. "Herr gen -
 kri - ga - rens själ, Af dess flam - mor hans ö - ga sken. "Ge - ne -
 främ - sta stan - dar På re - du - ten han stan - na - de nu; Och hans

sin har vändt med vår för - post om; Man hip - ner ej rif - va
 ral. det har flu - tit ström - mar af blod, Blod ko - star hvart ö - gon -
 ral! jag är skyl - dig er san - ning, nå - väl, Ni för - ak - tas af he - la ar -
 ö - ga var lugnt, och hans pan - na var klar, Och han sken på sin äd - la Bi -

pp

bron. Vårt ur var tolf, och vi följ - de det, Men den
 blick. Vår här har mod, men den ha - de det mer På en
 mén. Hos hvar - en - da sol - dat den tan - ke jag fann, Att
 jou; Och han satt o - rör - lig med tub i sin hand Och be -

f *dim.*

ry - ska kloc - kan är ett,
 half mil när - ma - re er,
 ni är vår fe - ga - ste man,
 trak - ta - de bryg - ga och strand,

p

Men den ry - ska kloc - kan är ett?
 På en half mil när - ma - re er?
 Att ni är vår fe - ga - ste man?
 Och be - trak - ta - de bryg - ga och strand.

dim. *p*

Döbeln vid Jutas.

J. L. Runeberg.

Enkelt, allvarligt. (♩ = 96.)

Sång.

Herr pro - sten tal - te: "Dö - beln är en hed - ning, För -
 Så tal - te vid sitt mid - dags - bord, det ri - ka, Herr
 Han led af pul - sens brand, men i sitt sin - ne En
 "Herr dok - tor, flärd är myc - ket, som vi dyr - ke, Och

142.

Piano.

tap - pad är han e - vigt, om han dör. Jag kom - mer, var - nar,
 pro - sten, der han satt i all sin ståt, Han tal - te så och
 eld, mer tä - ran - de än den, han bar; Såg man hans ö - ga,
 bland fri - tänk - a - re är jag visst en; Två ting dock lärt mig

hju - der tröst och led - ning, Och han, han lig - ger tyst en stund och hör; Då
 drog en suck til - li - ka Och skar en bit af ste - ken än och åt. Men
 röj - de sig der - in - ne En o - ro, dju - pa - re än fe - berns var. Han
 ak - ta lä - kar - ns yr - ke: Min bräck - ta pan - na, och min vän Bjer - kén. Hvad

re - ser han sig plöts - ligt upp i säng - - - en: "Drif
 på sin bädd låg Dö - beln tård af plå - - - gor, Hans
 räk - na - de hvar stund, som hann för - - li - - - da, Han
 ni för - ord - nat har jag der - för' ta - - - git, Har

ut pre - la - - ten," ro - par han åt dräng - en, "Och
 barm sågs käm - - pa, ö - gat brann i lå - gor, Och
 tyck - tes lyss - - na, vän - ta, ängs - ligt bi - da, Och
 som ett barn här le - gat och för - dra - git Det

ak - - - ta dig, om han släpps in här - näst!" Är
 fe - - ber - - flam - - mor fär - ga - de hans hy. I
 of - ta var hans blick på dör - - - ren fäst. Den
 bat - - - te - - - ri, ni ra - dat på mitt bord. Jag

det ett språk af en, som nal-kas dö-den? Dock, han må sva - ra
sträck-tåg nyss hans ska-ror norr-ut i - lat, På tvän - ne dygn, de
upp-läts; flärd - lös träd-de ge-nom sa-len En yng - ling fram till
vet det väl, ni föl-jer konstens la-gar, Men bin-da de mig här för

sjelf för si - na ö - den, Jag har gjort nog som men-ni-ska och prest!"
si - sta, ic - ke hvi - lat; Sjelf var han kom - men till Ny Kar-le - by.
bäd-den, till gen'-ra - len; Och Dö - - beln tal - te till sin ung-e gäst:
tim - mar, da - gar, Så bryt dem som en man, det är mitt ord."

ff *mf*

dim *dim*

Fältmarskalken.

J. L. Runeberg.

Med ett nästan talande, karakteristiskt föredrag. (♩ = 112.)

Sång.

Gladt i Frant-si - la ett ju - bel Ljöd från Cronstedts lä - ger -
 Och man språ - ka - de vid gla - set, Tal - te fritt om hvar - je -
 En af Cronstedts ad - ju - tan - ter. Löjt - nant Rei - her, föll i
 Ebrn-roth tal - te: "låt oss min - nas Hvar han lyst i si - na

143.

Piano.

stäl - len; Bud om Si - ka - jo - kis se - ger Ha - de hun - nit dit om
 han - da; I en så - dan krets be - höf - de Ing - en man sin tung - a
 ta - let: "Den som sagt att Klingspor stannat, Han har talt för - ban - nadt
 da - gar; Det är ej i ma - ga - si - ner Man blir varm för ä - rans

qväl - len. Och man drack i sprid - da gil - len För sitt fo - ster - land, det
 ban - da. Allt det sva - ga hos be - fä - let Kun - de u - tan vå - da
 ga - let. Det var Ad - ler - creutz och Hert - zen, Som slog knut up - på vår
 la - gar. Klingspors bjel - te - ban har bu - rit Upp - för kom - mis - sa - ri -

kä - ra, För dess för - sta skymt af lyc - ka, För dess ändt - ligt fräl - sta
 klandras; Och bland stol - ta namn, som nämndes, Ljöd mar - skal - kens fram - för
 ne - sa; Fält - mar - skal - ken var som van - ligt Rén för fan i våld på
 a - tet; Hvem vill un - dra om han äl - skar Ic - ke stri - den nu, men

p *cresc.*

ä - ra, För dess för - sta skymt af lyc - ka, För dess ändt - ligt fräl - sta
 and - ras, Och bland stol - ta namn, som nämndes, Ljöd mar - skal - kens fram - för
 re - sa, Fält - mar - skal - ken var som van - ligt Rén för fan i våld på
 fa - tet, Hvem vill un - dra om han äl - skar Ic - ke stri - den nu, men

f *p* *f*

ä - ra. Tvänne
 and - ras. Aflecht.
 re - sa." Ma - jor
 fa - tet?" Ti - ger -

p *f* *dim.*

tapp-re ve - te - - ra - ner, Öf - ver - ste-löjt-nan-ter bå - da, Gam-le
 han som främst i stri-den Slöt vid Re-vo - laks sin ba - na, Tal-te
 Fu - ru - mark tog or - det: "Det är kung-en, som har fe - let: Hvar-för'
 stedt, den fin - ske gos - sen, Han som Aflechts ö - de ha - de, Bet till-

The first system of music features a vocal line on a single staff and a piano accompaniment on two staves. The piano part includes dynamic markings such as *f* and *dim.* (diminuendo).

Christier - nin och Lo - de Fiek man der till - sam - man skå - da. Jemlik
 mun-tert: "skål för klingspor! Brö - der, han har än - drat va - na; Lustigt
 har han satt i nå - der Den - na lumpna trumf i spe - let?" La-dau
 ho - pa si - na tän - der Och bröt ut i harm och sa - de: "Det är

The second system of music continues the vocal line and piano accompaniment. It includes dynamic markings such as *f*, *dim.*, and *p* (piano).

dem, vid de - ras si - da Hög - de A - mi - noff sin ljes - sa, Och en
 skall det bli att skå - da Hur han lyf - ter nu sin pan - na. Sën han
 sa - de: "du är jäf - vig Att mar - skal-kens vär - de mä - ta; Du har
 sant, han är en främ - ling, Har ej växt i vå - ra da - lar, Han för-

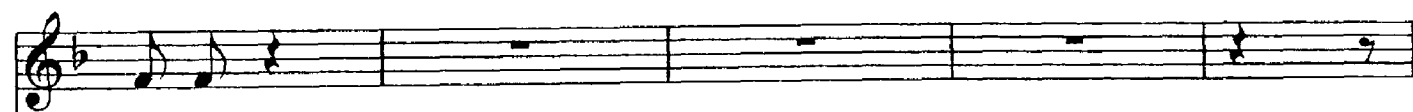
The third system of music concludes the vocal line and piano accompaniment. It includes dynamic markings such as *cresc.* (crescendo), *f*, and *p*.

ring af yng - re käm - par Ha - de slu - tit sig kring
 traf - vat ge - nom lan - det. Har han ändt - ligt vå - gat
 hjer - ta, han har ma - ge; Du vet dö, och han blott
 står ej vå - ra se - der, Ej det språk, vår tung - a

des - sa, Och en ring af yng - re käm - par Ha - de slu - tit sig kring
 stan - na, Se'n han traf - vat ge - nom lan - det, Har han ändtligt vå - gat
 ä - ta, Du har hjer - ta, han har ma - ge, Du vet dö, och han blott
 ta - lar, Han för - står ej vå - ra se - der. Ej det språk, vår tung - a

des - sa.
 stan - na."
 ä - ta."
 ta - lar."

Gamle Hurtig.

J. L. Runeberg.

Marsch. (♩ = 100.)

Sång.

Al-drig bru-sto ord vid bi - vu - - a - ken, Der den gam-le
 Tred-je Gu-staf var hans man. "Hvad stri-der Höll ej han med
 "Tron mig om hans her - rar blott ej vi - kit Från hvad pligt och
 "När vid An-ja-la i upp-rors - skoc-ken Han höll

144.

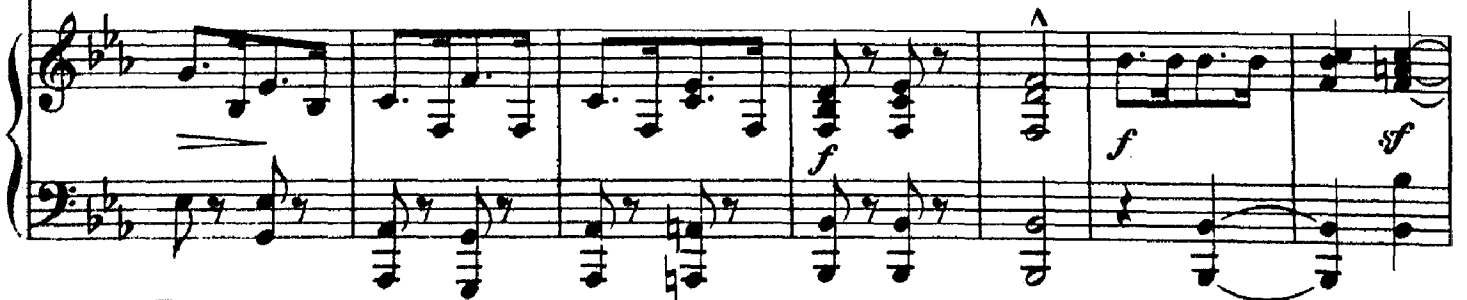
Piano.

Hur - tig blott var med; Of fa satt han långt på nat-ten
 Ryss - lands stol - - ta fru? Mi - na vän-ner, det var an-dra
 mod och ä - - ra bjöd, Ha-de ald-rig se - gern ho - nom
 tal, hur mild var ej hans ton? Korp - ral Svärd nöp kung-en tyst i

va - ken, Ta - lan - - de om krig och fred;
 ti - der För sol - - da - - ten då, än nu;
 svi - kit, Nu blef tro - - lös - het hans död;
 roc - ken: "Får jag svan - - sa dit ka - - non?"

Tän - de jemt sin kor - ta pi - pa an,
 Kung - en sjelf stod med i rök och blod,
 Det är verl - dens tack, och den är tung,
 Nej, min gos - se, svar - te han helt blid,

cresc. *dolce*

Och för - gat den å - ter, bäst den brann, Tän - - de jemt sin
 Nu är en mar - skalk der - till för god, Kung - en sjelf stod
 Det var synd med så - dan ståt - lig kung, Det är verl - dens
 Låt oss vän - ta, det blir än väl tid, Nej, min gos - se,

kor - ta pi - pa an, Och för - gat den å - ter, bäst den brann.
 med i rök och blod, Nu är en mar - skalk der - till för god."
 tack, och den är tung, Det var synd med så - dan ståt - lig kung."
 svar - te han helt blid, Låt oss vän - ta, det blir än väl tid."

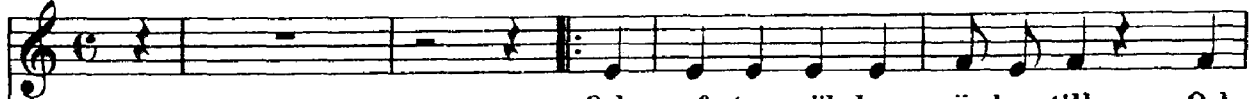
cresc.

Kulneff.

J. L. Runeberg.

Vildt. (♩ = 92.)

Sång.

Och ef - ter qväl - len räk - ker till, Och
 Att käm - pa, käm - pa nät - ter, där, Det
 Och äl - ska var hans hjer - tas lust, Och
 Du skul - le sett hans an - letsdrag! Än

145.

Piano.

minnet ger oss gläd - je än,
 var för ho - nom tids - för - drif;
 li - ka fritt som snabbt hans val,
 fius på mång - en hyd - das vägg

Om Kul - neff jag be - rät - - ta vill, Säg,
 Att fal - - la en - dast blom - man var Ut -
 Han kom blott från en blo - dig dust Och
 Bland taf - lor en af e - - get slag, En

har du hört om den,
 af en hjel - tes lif,
 gaf helt fermt en bal,
 bild af ba - ra skägg,

ja, ja, ja, ja, Säg,
 ja, ja, ja, ja, Ut -
 ja, ja, ja, ja, Och
 ja, ja, ja, ja, En

har du hört om den? Det var en äk - ta
af en hjel - - tes lif. Hvad va - pen man i
gaf helt fermt en bal; Och se'n han lå - gat
bild af ba - - ra skägg; Du trä - der närm - re,

fol - kets man, Båd' dö och lef - va kun - de han, Den
han - den höll, Det var det sam - ma, blott man föll, I
nat - ten ut, Tog han sin skö - nas sko till slut Och
och du ser En mun, som un - der skäg - get ler, En

främ - ste der det höggs och stacks, Den främ - ste der det dracks, Den
stri - dens el - ler le - kens ras, Med sa - hel el - ler glas, I
fyll - de den ur närm - sta bål Och drack sin af - skeds - skål, Och
blick, helt öp - pen, varm och mild, Det är just Kul - neffs bild, En

främ - ste der det höggs och stacks. Den främ - ste der det
stri - dens el - ler le - kens ras, Med sa - bel el - ler
fyll - de den ur närm - sta bål Och drack sin af - skeds -
blick helt öp - pen, varm och mild, Det är just Kul - neffs

dracks, ja, ja, ja, ja, Den främ - ste der det
glas, ja, ja, ja, ja, Med sa - bel el - ler
skål, ja, ja, ja, ja, Och drack sin af - skeds -
bild, ja, ja, ja, ja, Det är just Kul - neffs
cresc. *f*

dracks.
glas.
skål.
bild.